

своето място във възпроизвежданата информация. Разказването на местната история се осъществява в средата на нейното "ставане". Оттук произтичат и някои особености, характеризиращи типа историчност, за които стана дума. Но във всички случаи е налице информация, която, колкото и да е нюансирана, съдържа конкретика, стояща в основата на историческото знание. И тук се стига до оня момент на приближение (сближаване) и отграничаване (ако е възможно) между класическото схващане за историческа информация и нейните извори и тази, която битува в местното фолклорно знание. Защото, независимо от принципа на битуване, е важно дали се съдържа достоверност, макар и с определена степен условност. В каква степен би могло да се счита, че фолклорното знание съхранява или представлява извор на историческо знание, а също и функцията му да продуцира възпроизвеждане на историческа информация? Считам определено, че онава, което се разказва, най-вече чрез предания, представлява историческо знание, макар и със специфични характеристики, но с функция на маркер, продуциращ динамиката в цялостния комплекс на историческото знание. "Засичането" на фолклорния вариант на историческата информация с документалните извори гради пълната картина на това знание. Известно е, че приписките в черковната книжнина, независимо от преобладаващата анонимност на авторите им, представляват изворов материал или поне податка за инициране и продължаване на изследване, тъй като, въпреки фолклорно-субективния нюанс, са носители на конкретна информация. В Твърдишката черква "Света Петка" върху вътрешната страна на корицата на Цветослова е записано: "Бурята, когато върлува в Козарево и Конаре е било през 1857 г." Събитие, което бележи граничност във времето и пространството и е с трайно присъствие в местната история. Предание съхранява спомена за това събитие. Дори в с. Козарево съществува местност с наименование Влащица- "дето ѝ влачела водата". Логичното прагматично обяснение е в обезлюбяването на планинските склонове от стадата кози, отглеждани тук. Пороят разцепва селището на две и хората са го напуснали. Знае се, че това е станало по Илинден.⁶ И днес мястото, откъдето е минал пороя, е празно и селото е разделено.

В местното фолклорно знание битува и друго обяснение, съотносимо с потребността от мотивация спрямо значимостта на събитието, но чрез наследените фолклорни представи, осмислени чрез легенда. "Както играело хорото, змеят идва и грабва най-хубавата мома и я отнася. И те проследили къдегоре има една местност Пещерата са казва, на Пчена. И те откриват момата, излязла вънка. И